

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia ng mga Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Ika-labing-isa

Jeff Pippenger
2025-12-14

Ang Bilang na Labing-isa

Ang mensahe ng huling ulan ay isang babala ng nalalapit na pagsasara ng panahon ng biyaya, kalakip ang panawagan sa pansariling paghahanda. Ang dalawang kaisipang iyon ay kinakatawan sa mga kabanata sampu at labing-isa ng pangitain ni Isaias, at ito’y inihaharap sa konteksto ng mensahe ng Daniel labing-isa, na inalisan ng tatak noong 1989, at ang nakatagong kasaysayan nito ay inaalis ng tatak sa panahon ng pagtatatakan ng isandaan at apatnapu’t apat na libo, na kinakatawan sa pangitain nina Isaias at ng kanyang mga anak. Ang dalawang linyang ito, kapag pinagsama, ay kumakatawan sa isang babala para kay Ahaz, na kumakatawan sa mga Laodiceano na walang “pag-unawa” sa dalawang panloob at panlabas na linyang ito na sumasaklaw sa kabuuan ng biblikal na propesiya.

Daniel 11:11 at Pahayag 11:11 ay nagpapamalas ng magkaparehong panloob at panlabas na representasyon, na ang aklat ni Daniel ang kumakatawan sa panlabas at ang Pahayag sa panloob. Ang dalawang “kabanata at talata” na ito, panloob at panlabas, ay tuwirang nakaugnay sa mga panlabas at panloob na mensahe ng mga kabanatang sampu at labing-isa, at ginagawa nila ito sa Isaias 11:11.

Ang Kabanata 6 ng Isaias ay 9/11, at dito tinutukoy ang pagpapadalisay at pagpapahid kay Isaias bilang sugo sa 9/11. Ang Kabanata 7 at mga kasunod ay isang balangkas ng mensaheng dumating noong 9/11. Ang Kabanata 10 ay tumutukoy sa papel ng huling anim na talata ng Daniel 11, sapagkat iyon ang mensaheng inalisan ng selyo sa panahon ng wakas noong 1989.

Ang ikalabing-isang kabanata ng Isaias ay kumakatawan sa 9/11 at sa pagpapahiran kay Isaias at sa kanyang mensahe. Ang unang talata ay nakaugnay sa ikasampung talata sa pamamagitan ni “Jessie,” at ang ikasampung talata ay nagsasabi, “At sa araw na yaon,” at ang ikalabing-isang talata ay nagpapatuloy sa pagsasabing, “At mangyayari sa araw na yaon na iuunat na muli ng Panginoon ang kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi ng kanyang bayan.”

Ang araw na yaon ay 1850.

At may lalabas na isang usbong mula sa tuod ni Jesse, at isang Sanga ay tutubo mula sa kaniyang mga ugat. At ang Espiritu ng Panginoon ay mananahan sa kaniya—ang Espiritu ng karunungan at kaunawaan, ang Espiritu ng payo at kalakasan, ang Espiritu ng kaalaman at ng takot sa Panginoon. At gagawin siyang mabilis umunawa sa takot sa Panginoon; at hindi siya hahatol ayon sa nakikita ng kaniyang mga mata, ni magpapasiya ayon sa naririnig ng kaniyang mga tainga. Kundi sa katuwiran ay hahatulan niya ang dukha, at sa katarungan ay sasawayin

niya alang-alang sa mga maamo sa lupa; at kaniyang tatamaan ang lupa sa pamalo ng kaniyang bibig, at sa hininga ng kaniyang mga labi ay papatayin niya ang masama. At ang katuwiran ay magiging pamigkis ng kaniyang mga balakang, at ang katapatan ang pamigkis ng kaniyang mga tagiliran. Maninirahan din ang lobo kasama ng kordero, at hihiga ang leopardo kasama ng batang kambing; at ang guya at ang batang leon at ang matabang guya ay magkakasama; at isang munting bata ang aakay sa kanila. At ang baka at ang oso ay manginginain; ang kanilang mga anak ay magsisihiga na magkakasama; at ang leon ay kakain ng dayami gaya ng baka. At ang batang pasusuhin ay maglalaro sa butas ng ulupong, at ang batang hinawalay sa suso ay ipapasok ang kaniyang kamay sa lungga ng basilisko. Hindi sila mananakit ni maninira sa buong aking banal na bundok; sapagkat ang lupa ay mapupuno ng kaalaman ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat.

11:10 At mangyayari sa araw na yaon na magkakaroon ng ugat ni Jesse, na tatayo bilang watawat ng sambayanan; siya ang hahanapin ng mga Hentil, at ang kaniyang pahingahan ay magiging maluwalhati.

At mangyayari sa araw na yaon na muling iuunat ng Panginoon ang kaniyang kamay, sa ikalawang pagkakataon, upang bawiin ang nalabi ng kaniyang bayan na matitira, mula sa Asiria, at mula sa Egipto, at mula sa Patros, at mula sa Cus, at mula sa Elam, at mula sa Sinar, at mula sa Hamat, at mula sa mga pulo ng dagat.

At siya'y magbabangon ng watawat para sa mga bansa, at pipisanin ang mga itinakwil sa Israel, at titipunin na magkakasama ang mga nangalat na mula sa Juda mula sa apat na sulok ng lupa.

Mawawala rin ang inggit ni Efraim, at malilipol ang mga kaaway ni Juda: hindi maiinggit si Efraim kay Juda, at hindi babagabagin ni Juda si Efraim. Ngunit sila'y lilipad sa mga balikat ng mga Filisteo patungo sa kanluran; nang magkakasama ay sasamsamin nila ang mga taga-silangan; i-uunat nila ang kanilang kamay sa Edom at Moab; at ang mga anak ni Ammon ay susunod sa kanila.

At lubusang wawasakin ng Panginoon ang dila ng dagat ng Ehipto; at sa pamamagitan ng kaniyang makapangyarihang hangin ay iwagayway niya ang kaniyang kamay sa ibabaw ng ilog, at hahampasin niya ito at gagawing pitong batis, at paparaanin ang mga tao nang tuyo ang kanilang mga paa. At magkakaroon ng isang lansangang maluwang para sa nalabi sa kaniyang bayan, na maiiwan, mula sa Asiria; gaya ng nangyari sa Israel sa araw na siya'y umahon mula sa lupain ng Ehipto. Isaias 11:1-16.

Sinasabi ng talatang una, "At may lalabas na isang pamalo mula sa tuod ni Jesse, at isang Sanga ay sisibol mula sa kaniyang mga ugat: at ang Espiritu ng Panginoon ay mananahan sa kaniya." Nagpapatuloy ang makapangyarihang paglalarawan tungkol kay Cristo, subalit ang paglalarawang ito ay higit na naaangkop sa mga huling araw kaysa sa mga araw ni Isaias, o maging sa mga araw noong si Cristo ay lumakad sa gitna ng mga tao.

Sa masusing pagbasa, makikitang ang mga talatang isa hanggang siyam ay pawang mga pagkakakilanlang katangian ni Cristo at sa talatang sampu ay sinasabi, "At may lalabas na isang

pamalo." Walang putol sa daloy ng diwa mula sa talatang una hanggang sa talatang sampu. Sinasabi ng talatang sampu, "at sa araw na yaon" na dapat maganap sa gayunding araw gaya ng nasa talatang una. Kapwa tinutukoy ng talatang sampu at ng una ang "ugat," at sa gayon ay binibigkis ang dalawang talatang ito, taludtod sa taludtod.

Kapuwa ang talatang una at ikasampu ay nagsasaad, "At may lalabas na isang usbong mula sa tangkay ni Jesse, at isang Sanga ay tutubo mula sa kaniyang mga ugat: At sa araw na yaon ay magkakaroon ng isang ugat ni Jesse, na tatayo bilang isang watawat ng bayan; hahanapin iyon ng mga Hentil: at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati."

Ang "pamalo" ay isang sagisag ng kapangyarihan.

At siya'y nanganak ng isang lalaking anak, na nakatakdang maghari sa lahat ng mga bansa sa pamalong bakal: at ang kaniyang anak ay inagaw paakyat sa Diyos, at sa kaniyang luklukan. Apocalipsis 12:5.

Ang "pamalo" ay isang sagisag ng pagpili, paghahati, at paghihiwalay.

At inilagay ni Moises ang mga tungkod sa harap ng Panginoon sa tabernakulo ng patotoo. At nangyari, na kinabukasan pumasok si Moises sa tabernakulo ng patotoo; at, narito, ang tungkod ni Aaron na ukol sa sambahayan ni Levi ay sumibol, at nagluwal ng mga usbong, at namulaklak ng mga bulaklak, at namunga ng mga almendras. At inilabas ni Moises ang lahat ng mga tungkod mula sa harap ng Panginoon sa lahat ng mga anak ni Israel; at kanilang minasdan, at kinuha ng bawat isa ang kaniyang tungkod. At sinabi ng Panginoon kay Moises, Dalhin mong muli ang tungkod ni Aaron sa harap ng patotoo, upang ingatan bilang tanda laban sa mga mapanghimagsik; at lubusan mong aalisin sa Akin ang kanilang mga pagbubulong-bulungan, upang huwag silang mamatay. At gayon ang ginawa ni Moises: kung paanong iniutos sa kaniya ng Panginoon, gayon niyang ginawa. Mga Bilang 17:7-11.

Ang tungkod ni Aaron na sumibol ay tumutukoy sa isang "tungkod" sa panahon ng huling ulan, sapagkat sa labintatlong "tungkod" ay ang kay Aaron lamang ang sumibol. Ang pagsibol ay isang sagisag ng panahon ng huling ulan, kung kailan ihahayag ng Diyos ang pagkakaiba sa pagitan ng labindalawang mapanghimagsik na "tungkod" na nag-aangking taglay ang mensahe ng huling ulan, at ito'y inilalarawan din sa pagpapamalas ni Elias sa pamamagitan ng apoy na nagmamarka ng pagkakaiba ng tunay at huwad. Ang "tungkod" ay sagisag din ng pagsusukat at paghatol.

At ibinigay sa akin ang isang tambo na tulad ng tungkod; at ang anghel ay tumayo, na nagsasabi, "Tumindig ka, at sukatin mo ang templo ng Diyos, at ang dambana, at ang mga sumasamba roon." Pahayag 11:1.

Ang "pamalo" ay lumalabas mula sa tuod ni Jessie at ang "Jessie" ay nangangahulugang 'maging kapansin-pansin' gaya ng mga panandang-daan sa propesiya sa Bibliya. Si Pharez ang tunay na "ugat" ni Jessie, at ang Pharez ay nangangahulugang 'pagkabiyak, kumawala, o magkawatak-watak.' Si Pharez ang ugat o pasimula ng linya ng dugo ni Jessie. Samakatuwid, ang "ugat ni Jessie" ay isang sagisag ng alpha na si Pharez at ang omega ay si Jessie, ang pasimula at ang wakas. Ang ugat ni Jessie ay nagsisimula sa isang pagkakalat (Pharez) at nagwawakas sa isang

panandang-daan ng isang lalaking nakatayo. Ang mga lalaking tumatayo, sa paraang propetiko, ay nagsisilbing tanda ng isang kaharian. Sa Bibliya, si Pharez ang nagpasimula ng isang linya ng dugo, na walang ugnayang naitala bago siya ipakilala at ang kaniyang pangalan ay nangangahulugang isang pagkaputol, kaya ang tala ng kaniyang talaangkanan at ang kaniyang pangalan ay tumutukoy kay Pharez bilang pasimula, na sa gayon ay ginagawa si Jessie ang wakas. Si Melchizedek ay isa ring tauhang biblikal na kinikilalang walang naunang talaangkanan, gaya ng kay Pharez. Ang ugat ni Pharez ay naglalaman ng katotohanang siya ay kumakatawan sa pagkasaserdote ni Melchizedek, na siya ang binigyan ni Abraham ng ikapu.

Ang orden ni Melquisedec ay ang pagkasaserdotal na orden ni Cristo.

Kung saan pumasok alang-alang sa atin ang tagapanguna, si Jesus, na naging Punong Saserdote magpakailanman ayon sa kaayusan ni Melquisedec. Hebreo 6:20.

Ang ugat ni Jessie ay ang pagkasaserdote ni Melquisedec, at ang pasimula ay dapat sumalamin sa wakas. Si Jessie ay kumakatawan sa huling pangkat ng pagkasaserdote ni Melquisedec na titindig, na ayon kay Isaias ay isang bandila sa mga bansa.

Ang "stem" ay nangangahulugang 'putulin (ang mga punongkahoy); ang katawan o tuod ng isang punongkahoy (maging naibuwal o naitanim),' at ang "stem" ay umuusbong mula sa isang kahariang pinalampasan, gaya ng nangyari kay Nebukadnezar sa Daniel kabanata apat. Sa propetikong pananaw, ang punongkahoy ay isang kaharian, at kapag nagwawakas ang isang kaharian, ang punongkahoy na iyon ay pinutol na.

Ang "tangkey" sa talata ay lumalabas mula sa isang tuod—hindi mula sa isang sanga sa itaas. Mula sa isang dating kahariang kinakatawan ng tuod, may lumalabas na isang "pamalo," isang sagisag ng kapangyarihan, at ang kapangyarihang iyon ay nakasalalay sa kung ang "pamalo" ay nagtataglay ng "mga usbong at bulaklak" ng mensahe ng huling ulan. Ang kapangyarihang iyon ay nagmumula sa isang dating kaharian na pinutol.

Ang "ugat" ay ang "ugat ni Jessie" at ang "tangkey" na nagmumula sa "tuod" ay nagmumula sa "tuod" na ang mga ugat nito ay ang ugat ni Jessie. Ang tangkey na nagbubunga ng awtoridad ay nagmumula sa tuod, ngunit ang Sanga ay nagmumula sa ugat—at ang ugat ang siyang watawat. Ang ugat ang pasimula at ang wakas ay ang Sanga.

Ang salitang "branch" ay nangangahulugang tagapagbantay o palatandaan sa daan. Ipinabatid sa atin ni Isaias na ang Branch ay darating sa pagsapit ng batas ng Linggo.

At sa araw na yaon, pitong babae ang kakapit sa isang lalaki, na nagsasabi, Kakainin namin ang aming sariling tinapay, at isusuot namin ang aming sariling kasuotan; tawagin lamang kami sa iyong pangalan, upang maalis ang aming kahihyan. Sa araw na yaon ang sanga ng Panginoon ay magiging maganda at maluwalhati, at ang bunga ng lupa ay magiging mainam at kaaya-aya para sa mga nakatanan sa Israel. At mangyayari, na ang matitira sa Sion, at ang maiiwan sa Jerusalem, ay tatawaging banal, bawat isa na nakasulat sa mga buhay sa Jerusalem: kapag hinugasan na ng Panginoon ang karumihan ng mga anak na babae ng Sion, at nilinis ang dugo ng Jerusalem mula sa gitna nito sa pamamagitan ng diwa ng kahatulan, at sa

pamamagitan ng diwa ng pagsusunog. Isaias 4:1-4.

Ang "isang lalaki" na kakapitan ng pitong babae ay ang papa, na nagiging ikawalo, na kabilang sa pito, sa batas ng Linggo, na ginagayang-huwad ang walong kaluluwa sa daong. Sa batas ng Linggo, "sa araw na yaon" "ang sanga ng Panginoon ay magiging maganda at maluwalhati" "kapag hinugasan na ng Panginoon ang karumihan ng mga anak na babae ng Sion, at dinalisay ang dugo ng Jerusalem mula sa gitna nito sa pamamagitan ng espiritu ng kahatulan, at sa pamamagitan ng espiritu ng pagsusunog." Ang pagdadalisay sa pamamagitan ng espiritu ng kahatulan at pagsusunog ay isinasakatuparan ng Sugo ng Tipan sa Malakias tatlo sa batas ng Linggo. Ang "magandang sanga" ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na hindi nagmumula sa tuod, kundi sa ugat ni Jessie, na siyang watawat.

Ang kanilang awtoridad ay kinakatawan ng setro na nagmula sa isang sanga ng isang bumagsak na kaharian. Ang kaharian ng Filadelfia ay bumagsak mula 1856 hanggang 1863, at ang awtoridad na naitatag sa nasabing bumagsak na kaharian ay muling itinatag sa Batas ng Linggo. Kapag ang sanga na siyang watawat ay itinaas, ang kilusang Laodiceano ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay lumilipat tungo sa kilusang Filadelfiano ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Noon, ang awtoridad o setro na nagmula sa kahariang Milerita o ng Filadelfia ay kinakatawan ng isang susi na inilalagay kay Eliakim sa Isaias 22:22.

At ilalagay ko sa kaniyang balikat ang susi ng sambahayan ni David; sa gayo'y siya'y magbubukas, at walang makapagsasara; at siya'y magsasara, at walang makapagbubukas. Isaias 22:22.

Minamarkahan ng talata ang Oktubre 22, 1844 at tinutukoy si Eliakim bilang tumanggap ng "susi." Sa nakaraang dalawang talata, ang awtoridad ng Laodicea ay inalis kay Shebna at ibinigay kay Eliakim. Sa batas ng Linggo, ang awtoridad na minsang ipinagkaloob sa hinirang na bayang tipan ay aalisin sa kaharian ng Laodiceanong Adventismo ng Ikapitong Araw at ibibigay sa kaharian ng kilusang Filadelfia ng isandaan at apatnapu't apat na libo—na siyang kaharian ng kaluwalhatian.

Sinabi niya sa kanila, Ngunit kayo, sino ang sinasabi ninyo na ako? At sumagot si Simon Pedro at sinabi, Ikaw ang Cristo, ang Anak ng Diyos na buhay. At sumagot si Jesus at sinabi sa kanya, Mapalad ka, Simon Bar-Jona; sapagkat hindi laman at dugo ang naghayag nito sa iyo, kundi ang aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuang-bayan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit; at anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit; at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Mateo 16:16-19.

Ang setro ng kapamahalaan, na inilalarawan bilang isang susi na ibinigay kay Pedro, ay inilalagay sa balikat ni Eliakim sa Isaias 22:22. Si Pedro ay kumakatawan sa sanga ng isandaan at apatnapu't apat na libo na pumapasok sa tipan kay Cristo bago pa ang batas ng Linggo. Sa nasabing sipi, si Pedro ay nasa Cesarea Filipos, na siyang Panium ng Daniel labing-isa, mga talata 13 hanggang 15. Binago ang kanyang pangalan, na kumakatawan sa ugnayang tipan, at ang pangalang Pedro, kapag tinasa sa pamamagitan ng pagpaparami ng bilang na posisyon ng bawat titik, ay katumbas ng

144,000. Ang kapamahalaan, o pamalo, o susi na inilalagay kay Eliakim kapag si Shebna ay itinapon sa isang parang na parang bola, ay ang “pamalo” na nagmumula sa tuod ng Filadelfianong Millerita na Adbentismo na naputol mula 1856 hanggang 1863.

Si Pedro ay tumatanggap ng kapamahalaan ng bayan ng tipan ng Diyos sa panahon ng paghihiwalay ng trigo at mga lalang, sapagkat itataas ang trigo bilang handog na tinapay na iwinawagayway sa Pentekostes. Ang mga lalang ang unang inihihwalay, gaya ng kinakatawan ng pampaalsa sa mga tinapay na iwinawagayway sa Pentekostes, na siyang inaalis sa pamamagitan ng pagluluto sa hurno. Ang kapamahalaan ng pamalo o susi ay nagmumula sa tuod ng isang bumagsak na kaharian, at ang sanga na siyang watawat ay nagmumula sa ugat ni Jessie at siya rin ang ugat ni Jessie, sapagkat inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito. Ang ugat ang simula at ang sanga ang wakas. Ang paglalapat na ito ng propesiya ay hindi mauunawaan ng mga Judiong mapagtalo noong kapanahunan ni Cristo o ngayon, sapagkat ito ang pangunahing simulain ng metodolohiya ng huling ulan, at ito rin ay inilalarawan bilang ang susi ng bahay ni David. Binubuksan ng susi ang pintuan ng bahay ni David na nakapinid. Binubuksan ng susi ang pintuan tungo sa santuwaryong makalangit, ang bahay ni David. Ang alpha ng Oktubre 22, 1844 ay nauulit sa omega ng batas ng Linggo.

Itinala ni David, ang anak ni Jessie, ang isang palaisipan na nagtakda ng wakas sa anumang karagdagang pakikipagtalo sa mga Judio na mapangangatwiran noong kapanahunan ni Cristo, at sa gayo’y naging hudyat ng pagwawakas ng Kanyang patotoo sa mga Judio.

Isang Awit ni David. Sinabi ng Panginoon sa aking Panginoon, Umupo ka sa aking kanan, hanggang sa gawin kong tuntungan ng iyong mga paa ang iyong mga kaaway. Ipadadala ng Panginoon mula sa Sion ang setro ng iyong kapangyarihan; maghari ka sa gitna ng iyong mga kaaway. Ang iyong bayan ay kusang-loob sa araw ng iyong kapangyarihan, sa karilagan ng kabanalan mula sa sinapupunan ng bukabang-liwayway; taglay mo ang hamog ng iyong kabataan. Sumumpa ang Panginoon at hindi magsisisi: Ikaw ay isang pari magpakailanman ayon sa pagkasaserdote ni Melkisedec. Mga Awit 110:1-4.

Ipinasiya ni Palmoni na ilagay ang bahaging ito sa Awit 110, na siyempre ay isa pang bilang sa daigdig ng matematika na kinikilalang isang natatanging bilang. Ang kalahati ng "220" at sampung ulit ng "11" ay magbibigay-dahilan sa isang kaluluwa upang asahan na ang bilang na "110" ay may kahalagahan, at mayroon nga; gayon din ang mismong sipi. Isa itong awit ni David, at si David ay isang sagisag ng isandaan at apatnapu't apat na libo, kaya ito ay isang talata mula sa awit ng ubasan, na siyang awit ni Moises at ng Kordero. Tinutukoy nito kung kailan pinalampasan ang mga dating tagapag-alaga ng ubasan at ibinigay ang ubasan sa isandaan at apatnapu't apat na libo. Kapag nangyari iyon, iyon ang "araw ng iyong kapangyarihan" na umaayon sa kapangyarihan ng Pentekostes sa kasukdulan ng kapanahunan ng Pentekostes.

Ang bayan ng Diyos ay magiging "kusang-loob" sa araw na sila’y magmula sa "sinapupunan ng umaga," na may "hamog ng iyong kabataan." Ang bagong pagsilang ay isang paglalarawan ng pagbabagong-loob at ng buhay. Ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay iniluwal mula sa sinapupunan noong Hulyo 2023, at sila’y isinilang na may hamog ng kanilang kabataan, sapagkat sila’y isinilang sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na naganap din sa mga Millerita sa pasimula, o

sa kanilang "kabataan." Gayunding hamog iyon, sapagkat ito'y pag-uulit ng kasaysayang alpha sa loob ng kasaysayan ng omega. Sa "araw ng kanilang" "pagpapalakas," kapag si Shebna ay itinataboy "mula" sa kanyang "katungkulan, at mula" sa kanyang "kalagayan" at ibinabagsak "pababa" si Eliakim, ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay ginawang mga saserdoteng omega, sapagkat sila ay ginawang ayon sa orden ni Melquisedec, sapagkat ang isandaan at apatnapu't apat na libo ay hindi makakatikim ng kamatayan, o gaya ni Melquisedec sila ay mga saserdote magpakailanman.

Sa "araw ng kanyang kapangyarihan" ipapadala ng Panginoon ang "setro ng Kanyang lakas mula sa Sion." Ang kapamahalaan ng Kanyang mga kaharian, kapwa ng biyaya (pag-aaring-matuwid) at ng kaluwalhatian (pagpapabanal), ay ipinagkaloob sa mga nagsusuot ng Kanyang putong ng kaluwalhatian, sapagkat kinakatawan nila ang Kanyang kaharian. Sila ay isinusugo mula sa Sion, sapagkat ang kahulugan ng Sion ay kumakatawan sa watawat ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Samantalang nagkakatipon ang mga Pariseo, tinanong sila ni Jesus: Ano ang iniisip ninyo hinggil kay Cristo? Anak siya nino? Sinabi nila sa kaniya, Ang anak ni David.

At sinabi niya sa kanila, Kung gayon, paanong tinatawag ni David, sa Espiritu, siya na Panginoon, na sinasabi, "Sinabi ng Panginoon sa aking Panginoon, Umupo ka sa aking kanan, hanggang sa gawin ko ang iyong mga kaaway na tuntungan ng iyong mga paa"? Kung tinatawag nga siya ni David na Panginoon, paanong siya'y kanyang anak?

At walang sinuman ang nakasagot sa kanya ng kahit isang salita; mula sa araw na yaon ay wala nang sinuman na nangahas na magtanong pa sa kanya. Mateo 24:41-46.

Ang propetikong ugnayan ni David kay Cristo sa pananaw ng Alfa at Omega—ang pasimula at wakas—ay ang pangunahing tuntunin ng metodolohiyang "line upon line," at ang tuntuning iyon ay hindi maarok ng mga mapagtalong Judio, gaya rin ng hindi maunawaan ng isang Laodiceang Adbentista ng Ikapitong Araw na ang kasaysayan ng mga Millerita sa panahon ng mensahe ng Hatinggabing Sigaw ang siyang dako kung saan ibinuhos ang hamog ng langit sa kasibulan ng Adbentismo. Ang "hamog" ng iyong kabataan ay nasa isang daan at apatnapu't apat na libo, at nagsimulang pumatak noong 9/11, at ang batas ng Linggo ay ang "araw ng kapangyarihan," kung kailan ang nalabi ay pinahiran bilang mga saserdote ayon sa pagkasaserdote ni Melquisedec.

Mula sa tuod ng Laodiceang Adbentismo ng Ika-pitong Araw (ang Iglesiang Militante) ay sumisibol ang sanga (ang Iglesiang Triunfante), samantalang mula sa ugat ni Jessie, ang isang daan at apatnapu't apat na libo—ay ang sanga ng maluwalhating bunga na itinaas bilang handog na iwinagayway sa araw ng kaniyang kapangyarihan.

Ipagpapatuloy namin ang mga kaisipang ito sa susunod na artikulo.

Kawikaan, Unang Kabanata

Abril 1, 1850 Sa 'Munting Kawan.'

Mga Minamahal na Kapatid.—Ipinagkaloob sa akin ng Panginoon ang isang pangitain noong Enero 26, na aking isasalaysay. Nakita ko na ang ilan sa bayan ng Diyos ay manhid at natutulog; at kalahating gising lamang, at hindi namamalayan ang panahong ating kinalalagyan ngayon; at na ang “lalaki” na may “brotsang panlinis ng dumi” ay nakapasok, at ang ilan ay nasa panganib na mapalis. Ipinamanhik ko kay Jesus na iligtas sila, pagbigyan pa sila nang kaunti, at ipakita sa kanila ang kakila-kilabot nilang panganib, upang sila’y makapaghanda bago pa man maging lubhang huli na magpakailanman. Sinabi ng anghel, “Ang pagkawasak ay dumarating na gaya ng makapangyarihang ipo-ipo.” Ipinamanhik ko sa anghel na kahabagan at iligtas yaong mga umiibig sa sanlibutang ito, at nakagapos sa kanilang mga pag-aari, at hindi maibig na kumalas sa mga iyon, at ihandog ang mga iyon upang pabilisin ang mga sugo sa kanilang paglalakbay upang pakainin ang mga gutom na tupa, na nangapapahamak dahil sa kakulangan ng espirituwal na pagkain.

Habang pinagmamasdan ko ang mga kaawa-awang kaluluwa na namamatay dahil sa kawalan ng kasalukuyang katotohanan, at may ilan na nagpapahayag na naniniwala sa katotohanan na hinahayaan silang mamatay sa pamamagitan ng pagkakait ng mga kinakailangang paraan upang maisulong ang gawain ng Diyos, ang tanawing iyon ay lubhang masakit, at nagsumamo ako sa anghel na alisin iyon sa aking paningin. Nakita ko na kapag ang adhikain ng Diyos ay humihingi ng ilan sa kanilang ari-arian, gaya ng binatang lumapit kay Jesus, [Matthew 19:16-22.] sila’y umaalis na namimighati; at na di maglalaon ay daraan ang rumaragasang hagupit at wawalisin ang lahat ng kanilang mga pag-aari, at kung magkagayon ay huli na upang ihandog ang mga panlupang pag-aari at mag-impok ng kayamanan sa langit.

Noon ay nakita ko ang maluwalhating Manunubos, marilag at kaibig-ibig, na iniwan niya ang mga dako ng kaluwalhatian at pumarito sa madilim at mapanglaw na sanlibutang ito, upang ibigay ang kaniyang mahalagang buhay at mamatay, ang matuwid bilang kahalili ng mga di-matuwid. Kaniyang tiniis ang malupit na pangungutya at pagpapahagupit, at isinuot ang hinabing koronang tinik, at pinagpawisan ng malalaking patak ng dugo sa halamanan; samantalang ang pasanin ng mga kasalanan ng buong sanlibutan ay nasa kaniya. Itinanong ng anghel, “Para saan?” O, nakita ko at nalaman na ito’y alang-alang sa atin; ang lahat ng ito’y kaniyang tiniis dahil sa ating mga kasalanan, upang sa pamamagitan ng kaniyang mahalagang dugo ay matubos niya tayo para sa Diyos.

Muli na namang inilantad sa aking harapan ang mga ayaw isakripisyo ang mga pag-aari ng sanlibutang ito upang iligtas ang mga kaluluwang nangapapahamak, sa pamamagitan ng pagpapadala sa kanila ng katotohanan, samantalang si Jesus ay nakatayo sa harap ng Ama, na idinudulog ang kanyang dugo, ang kanyang mga pagdurusa, at ang kanyang kamatayan alang-alang sa kanila; at samantalang ang mga sugo ng Diyos ay naghihintay, handang ihatid sa kanila ang katotohanang nakapagliligtas upang sila’y matatakan ng tatak ng buhay na Diyos. Mahirap para sa ilan na nagpapahayag na sumasampalataya sa kasalukuyang katotohanan, na magawa man lamang ang munting bagay na ito: ipagkaloob sa mga sugo ang sariling salapi ng Diyos, na ipinahiram niya sa kanila upang kanilang pangasiwaan bilang mga katiwala.

Pagkatapos, ang nagdurusang si Jesus, ang kaniyang sakripisyo at pag-ibig na lubhang malalim, anupa’t ibinigay niya ang kaniyang buhay para sa kanila, ay muling itinanghal sa

aking harapan; at pagkatapos ay iniharap din sa akin ang mga pamumuhay ng mga nagpapahayag na sila'y mga tagasunod niya, na nagtataglay ng mga pag-aari ng sanlibutang ito, at inari nilang isang napakalaking bagay ang tumulong sa gawain ng kaligtasan. Sinabi ng anghel, 'Makapapasok ba ang gayon sa langit?' Sumagot ang isa pang anghel, 'Hindi, hinding-hindi, hinding-hindi, hinding-hindi. Ang mga walang malasakit sa gawain ng Diyos sa lupa ay kailanma'y hindi makaaawit ng awit ng pag-ibig na tumutubos sa itaas.'

Nakita ko na ang madaliang gawaing isinasagawa ng Diyos sa lupa ay malapit nang paiikliin sa katuwiran, at na ang mga maliksing sugo ay dapat magmadali sa kanilang paglalakbay upang saliksikin ang nangalat na kawan. Isang anghel ang nagsabi, 'Lahat ba ay mga sugo? Hindi, hindi; ang mga sugo ng Diyos ay may mensahe.'

Nakita ko na ang gawain ng Diyos ay nahadlangan at nadungisan dahil sa ilang naglalakbay na walang dalang mensahe mula sa Diyos. Ang gayon ay magbibigay-sulit sa Diyos sa bawat dolyar na kanilang ginugol sa paglalakbay sa mga dako na hindi naman nila tungkuling puntahan; sapagkat ang salaping iyon ay maaaring nakatulong sa pagsulong ng gawain ng Diyos, at sa kakulangan niyon, ang mga kaluluwa ay nagutom at namatay dahil sa kakapusan ng pagkaing espirituwal, na sana'y naipagkaloob sa kanila ng mga tinawag at hinirang na sugo ng Diyos kung nagkaroon lamang sila ng sapat na panustos.

Nagsimula na ang matinding pagyanig, at magpapatuloy, at ang lahat ng hindi handang kumapit nang mahigpit at tumindig na di-matinag para sa katotohanan, at magsakripisyo para sa Diyos at sa Kanyang adhikain, ay mayayanig at mahihiwalay. Sinabi ng anghel, "Inaakala ba ninyo na may pipiliting magsakripisyo? Hindi. hindi. Dapat itong maging kusang-loob na handog. Kakailanganin ang lahat upang mabili ang bukid." — Ako'y dumaing sa Diyos na kahabagan ang Kanyang bayan, sapagkat ang ilan sa kanila ay nanghihina at namamatay.

Nakita ko na yaong mga may lakas upang magpagal sa pamamagitan ng kanilang mga kamay at upang tumulong sa pagtataguyod ng adhikain ay may gayunding pananagutan sa lakas na iyon, gaya ng pananagutan ng iba sa kanilang mga ari-arian.

Noo'y nakita ko na ang mga hatol ng Diyos na Makapangyarihan sa lahat ay malapit nang dumating. Pinakiusapan ko ang anghel na mangusap sa kaniyang sariling wika sa mga tao. Sinabi niya, "Lahat ng kulog at kidlat ng Bundok Sinai ay hindi makaaantig sa mga hindi naaantig ng mga malinaw na katotohanan ng salita ng Diyos; ni ang mensahe ng isang anghel ay hindi makagigising sa kanila." Review and Herald, Abril 1, 1850.